

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A. M.H.**, státního příslušníka Saudské Arábie, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.7.2015 č.j. CPR-18919-2/ČJ-2015-930310-V217, ve věci správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 27.5.2015 č.j. KRPT-116555-11/ČJ-2015-070022-CH-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.7.2015 č.j. CPR-18919-2/ČJ-2015-

930310-V217 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 14.7.2015 č.j. CPR-18919-2/ČJ-2015-930310-V217 a uvedl, že je na invalidním vozíku po vážném nádorovém onemocnění mozku a je plně imobilní. V České republice podstupuje dlouhodobou rehabilitaci. V léčbě by i nadále rád pokračoval. V případě vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následnému zhoršení jeho zdravotního stavu.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-116555-11/ČJ-2015-070022-CH-SV ze dne 27.5.2015 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015 č.j. CPR-18919-2/ČJ-2015-930310-V217, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 27.5.2015 pod č. j. KRPT-116555-11/ČJ-2015-070022-CH-SV ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 26.5.2015 do 27.5.2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 26.5.2015 do 27.5.2015 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. K odvolací námitce žalobce, že je v České republice z důvodu své léčby a jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestování zpět do domovského státu, odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a konstatoval, že žalobce přicestoval na území do České republiky na krátkodobé vízum udělené v Německu s tím, že bude pobývat na území České republiky a nežádal o udělení krátkodobého víza za účelem pobytu na území České republiky, jestliže si účastník řízení žádal Německo o vydání schengenského víza č. X, platného od 25.2.2015 do 25.5.2015, s povolenou dobou pobytu 90 dnů,

počet vstupů MLT, jelikož se chtěl na území České republiky léčit, měl si nejprve zjistit délku léčení a místo, kde se bude léčit a podle toho požádat příslušný zastupitelský úřad o vydání krátkodobého víza nebo požádat o udělení dlouhodobého víza. Žalovaný konstatoval, že je pouze vinou účastníka řízení, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu jeho léčení. Vlastní léčení nelze uvádět jako liberaci pro neoprávněný pobyt. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, žalovaný uvedl, že je třeba vzít v potaz skutečnost, že účastník řízení už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit nebo minimálně zůstat stejný, což v žádném případě nebrání vycestování z České republiky či zažádání si o prodloužení pobytu včas, tak, aby nebylo porušováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň i jeho právní povinnost pobývat na území České republiky s platným vízem dle § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Z tohoto důvodu nelze úspěšně namítat, že zdravotní stav účastníka řízení mu neumožňuje vycestovat z území České republiky. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neshledal odvolací orgán pochybení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 27.5.2015 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval dne 23.3.2015 na vízum platné od 25.2.2015 do 25.5.2015 s délkou pobytu 90 dnů, počet vstupů „Multi“, vydané Velvyslanectvím Německa v Rijádu v Saúdské Arábii, za účelem turistiky. Toto vízum jej opravňovalo k pobytu na území smluvních států Evropské unie do 25.5.2015 a od 26.5.2015 tak pobývá na území smluvních států Evropské unie neoprávněně bez platného víza nebo povolení k pobytu. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz z moci úřední dle § 50 zákona č. 326/1999 Sb. s platností do 15.12.2014. Od 16.12.2014 tak pobýval na území České republiky neoprávněně, protože nedisponoval platným vízem, či oprávněním k pobytu na území České republiky a členských států Evropské unie.

Dne 27.5.2015 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že téhož dne bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobce uvedl, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, v současné době podstupuje léčení v Lázních Darkov v Karviné a jeho zdravotní stav mu nedovoluje vycestování zpět do domovského státu, jelikož vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci. Toto doložil lékařskou zprávou a potvrzením o léčení v Lázních Darkov. Namítal, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jeho zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění

cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 26.5.2015 do 27.5.2015, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 26.5.2015 do 27.5.2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č.X, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže

vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že je třeba vzít v potaz skutečnost, že žalobce už se zdravotními potížemi do České republiky přicestoval a následnou léčbou se musel jeho zdravotní stav zlepšit nebo minimálně zůstat stejný. Žalovaný tak dovodil, že žalobce nemůže úspěšně namítat, že jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestovat z území České republiky.

Uvedenou námitkou ohledně zdravotního stavu žalobce s tím, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby žalobce, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie dne 23.3.2015. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že žádal-li žalobce Německo o vydání schengenského víza č. X, platného od 25.2.2015 do 25.5.2015, s povolenou dobou pobytu 90 dnů, počet vstupů MLT, jelikož se chtěl na území České republiky léčit, měl si nejprve zjistit délku léčení a místo, kde se bude léčit a podle toho požádat příslušný zastupitelský úřad o vydání krátkodobého víza nebo požádat o udělení dlouhodobého víza. Je pouze vinou žalobce, že na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněným pobytem rezignoval. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, neboť v nepříznivém zdravotním stavu žalobce do České republiky přicestoval a následnou léčbou se jeho zdravotní stav mohl zlepšit či zůstat stejný. Podle názoru soudu za tohoto stavu zde nejsou takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nebyly zjištěny a ani prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění není ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů přiměřené či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem žalobcova neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce tří měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovená správním orgánem do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4.9.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně